

Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

Rok C

JAN VAN EYCK (PD)

Idźmy z radością na spotkanie Pana Ps 122 (121)

Słowa Ewangelii wg św. Łukasza

Gdy ukrzyżowano Jezusa, lud stał i patrzył. Lecz członkowie Wysokiej Rady drwiąco mówili: "Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli On jest Mesjaszem, Wybrańcem Bożym". Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: "Jeśli Ty jesteś królem żydowskim, wybaw sam siebie". Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: "To jest król żydowski". Jeden ze złoczyńców, których tam powieszono, urągał Mu: "Czy Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas". Lecz drugi, karcąc go, rzekł: "Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił". I dodał: "Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa". Jezus mu odpowiedział: "Zaprawdę powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju". (Łk 23,35-43)

ROZWAŻANIE

W Psalmie 22 znajdziemy takie słowa: „*Szydzą ze mnie wszyscy, którzy na mnie patrzą*” (Ps 22,8). Podczas gdy **lud patrzył**, z Jezusa **szydziły** trzy kategorie ludzi: **członkowie Sanhendrynu, żołnierze**, a nawet **jeden ze złoczyńców, których tam powieszono** i który **Mu** także **urągał**. Szyderstwa przełożonych ludu oraz powieszzonego złoczyńcy dotyczą tytułu **Mesjasza** (Łk 23,35.39). Skoro Jezus jest rzeczywiście Mesjaszem, **niechże teraz siebie wybawi** – tutaj również mamy echo Psalmu 22 mówiącego o Bogu zbawcy: „*Niechże go wyzwoli*” (Ps 22,9). Nacisk, jaki kładzie Łukasz na czasownik „*zbawić*” pojawiający się w tej perykopie aż cztery razy, wyjaśnia paradoksalnie znaczenie ukrzyżowania Jezusa: nie zbawiając siebie, **innych wybawił**. Gdyż Jezus jest rzeczywiście „*Zbawicielem*”, który przyszedł, by przynieść „*zbawienie*” i „*zbawić to, co zginęło*” (19,10). To Jego misja jako Mesjasza (2,11; 9,20) – Mesjasza, który cierpi (24,26.44). Przełożeni ludu nazywają Go także pogardliwie **Wybrańcem** (zob. 9,35), a ten tytuł wskazuje na inny ustęp biblijny rzucający światło na ukrzyżowanie: „*Oto mój Sługa, którego podtrzymuję, Wybrany mój, w którym mam upodobanie*” (Iz 42,1). Jezus jest Sługą Pańskim przepowiedzianym przez Izajasza (Iz 52,13), który podczas ukrzyżowania „*zaliczony został do złoczyńców*” (Łk 22,37 cyt. z Iz 53,12). Również Mojżesz nazwany został „*wybrańcem*” Boga (Ps 106,23). Jezus podczas przemienienia rozmawiał z Mojżeszem o tym, że Jego Wyjście dokona się w Jerozolimie (Łk 9,31), a wtedy **głos z nieba powiedział o Nim**: „*To jest Syn mój, Wybrany*” (9,35). Teraz właśnie dokonuje się Wyjście Wybrańca Boga. Szyderstwa rzymskich żołnierzy koncentrują się na jeszcze innym tytule i żołnierze drwią z Jezusa, pytając, czy jest **Królem żydowskim**, gdyż takie właśnie znaczenie tytułu „*Mesjasz*” przedstawiono wcześniej Piłatowi (23,2-3). Na Jego krzyżu umieszczono także **napis Król żydowski**. Zgodnie z rzymską praktyką napis ten niesiono najprawdopodobniej przed Jezusem, gdy szedł na ukrzyżowanie tak, by każdy wiedział, za co został skazany, a potem przymocowano go w tym samym celu do krzyża. Żołnierze, wciąż się z Niego naigrywając, **podają** Mu do picia ocet. W ten sposób nieświadomie wypełniają kolejne proroctwo związane z męką Jezusa: „*Gdy byłem spragniony, poili mnie octem*” (Ps 69,22). **Drugi** złoczyńca, **karcąc** swojego towarzysza niedoli, który także szydził z Jezusa (zob. Łk 17,3), przypomina mu w obliczu czekającej ich za chwilę śmierci, że powinien **bać się Boga** (zob. 12,5), ponieważ bojaźń Boża jest koniecznym warunkiem uzyskania Jego miłosierdzia (1,50). Wyznaje, że wraz z nim **sprawiedliwie odbiera karę**

za swoje **uczynki**, zdając sobie równocześnie sprawę, iż Jezus **nic złego nie uczynił**. Powtarza zatem trzykrotnie twierdzenie Piłata, że Jezus jest niewinny (23,4.14.22). Potem zwraca się do **Jezusa**, prosząc Go: **Wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa**. Złoczyńca nawraca się w samą porę, a jego prośba przypomina modlitwy skierowane do Pana Boga zapisane w Biblii, na przykład: „*O mnie pamiętaj w Twojej łaskawości ze względu na dobroć Twą, Panie*” (Ps 25,7; Łk 1,54). Złoczyńca kieruje swoją prośbę do Jezusa, którego Łukasz często przedstawia jako Pana. Jego modlitwa wyraża nadzieję, że zostanie wybawiony nie od cierpienia krzyża (Łk 23,39), lecz ze swoich grzechów, dzięki czemu wejdzie po śmierci do królestwa Jezusa. Jezusowa formuła Amen, czyli **Zaprawdę** (zob. 4,24), wypowiedziana po raz ostatni, otwiera zdanie uroczyście wyrażające spełnienie prośby złoczyńcy. Jezus obiecuje mu, że wkrótce będzie **w raju** przedstawianym w literaturze judaistycznej tamtego okresu jako kraina błogosławionego stanu, do którego trafiają po śmierci sprawiedliwi. Teraz jednak źródłem błogosławieństwa jest bycie z Jezusem: **Będziesz ze Mną**. Pierwotnie ogród Eden był rajem znajdującym się na ziemi (Rdz 2,8.15), w którym Bóg umieścił Adama. Adam został wygnany z raju z powodu swego upadku (Rdz 3,23-24) i od tamtej pory pozostał on zamknięty dla grzeszników. Teraz Jezus jako nowy Adam otwiera go na powrót i jest to najwspanialszy raj życia wiecznego. Co więcej, wypełnienie tej obietnicy dokonuje się w perspektywie łukaszowej nie w jakiejś odległej przyszłości, lecz **dzisiaj** (zob. 2,11; 4,21; 19,9).

Jezu, Królu królów, panuj nad nami. Panuj nad swymi nieprzyjaciółmi, nad wszystkimi narodami. Miej miłosierdzie dla nas i świata całego.

Wasz brat Franciszek